

Hakkatusses Ewat ei nähti mu wiisi kui nutto pissarattega silmil, agga parrast ei olnud mitte enam nenda. Tassase waimoga innimenne, kel lapselik uis Jummalawasto süddames, õppib nattuke awalt keif kannatama, ka sedda keige kurjemat. — Pärwa otsani olli kuulda: Ewa tenna! Ewa tenna! ja igga pääw sai temmale õõltud, et se leib, mis ta sõi, üsna armoleib olli. Keif sedda wõttis Ewa kannatlikkul wiisi wasto, ja teggi seal jures tööõd ülle omma joudo.

Ja se mis tõeste tuli immeks panna, se on se, et temma segiparrast ikka tuggewamaks, illusamaks ning nõgguamaks läks. Temma kõndis kui üks selge ingel olwa wannematte hulgas, ja ei wõtnud ennesele ühtegi neid pahha kombid, mis temma iggal päwal ennese ees nõggi ja kulis. Kui tigge perrenaene olli surnud, lotis Ewa, et temma põlli pididi fergemaks sama; agga luggu jäi ühte wiisi, sest Hansul olli tütar, kes Ewaga ühhealanne olli, Kristina nimmi, kes hopis nõoto olli, agga mis üsna

pahha assi, et temma omma emma meelt olli parrinud. Senna jure tuli weel, et Kristina hakkas sedda illust Ewat kaetsema ja wiiskama. Separrast temma pigistas ja nõtkutas sedda teist waest kus se ial temmale wõimalik olli. Ühtepuhko assitas temma omma wanna tiggemat issa Ewa peäle, ja siis torm lõi lahti. Kui middagi maias katti sai tehtud, ikka se tuli Ewa süüks üksnes. Kristina jooksis terwe pääw treppist ülesse treppist alla, sahwrifambrist keldri ja keldrist sahwri, ja ei teinud segiparrast ühtegi head perrele; waene-laps peab keif maia asjo üks toimetama. Tuli üks noor joukas mees senna perresse, siis Ewat lükkati temma üksiko nurka, et teine ei saaks temma illust nõggo nähha. Niente polest temma ei sanud parremat mitte, kui neid, mis Kristina olli ärrakullutanud; agga Ewa olli ni laddus, et temma moistis keiaest parrojad riehilbud ennesele tehha — Eest rängast tenistusest temma ei sanud ei mingil kombel mitte lahti, sest et teised tedda wahtisid kui wang, ja